

«Συνομιλίες»

της Χριστίνας-Αρετής Καραγιάννη-Χαλαβαζή

Βιογραφικό σημείωμα:

Η Χριστίνα-Αρετή Καραγιάννη-Χαλαβαζή γεννήθηκε στην Αθήνα το 1994 και έζησε τα παιδικά κι εφηβικά της χρόνια στη Σύρο. Είναι απόφοιτη του τμήματος Ψυχολογίας και μεταπτυχιακή φοιτήτρια του τμήματος Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης, στο Ρέθυμνο. Επίσης, έχει υπάρξει μέλος της ερασιτεχνικής φοιτητικής θεατρικής ομάδας του Πανεπιστημίου Κρήτης, «Σκηνή και Σαπούνι», από το 2012 έως το 2017.

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια του Εργαστηρίου Ελεύθερης Γραφής και Λογοτεχνικής Έκφρασης, που διοργανώνει ο Πολυχώρος «Πόλις» και το καλλιτεχνικό στέκι “Bohème” (Μάρτιος-Ιούνιος 2021), με συντονίστρια την Αντιγόνη Σταυροπούλου.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6974248815

Facebook: Christina Halavazi

Το θεατρικό έργο «Συνομιλίες» της Χριστίνας-Αρετής Καραγιάννη-Χαλαβαζή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να ανεβάσει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Η περίληψη του έργου:

Μια κοπέλα βρίσκεται σ' ένα δωμάτιο με λευκούς τοίχους. Στον τοίχο, ένα ρολόι σταματημένο στις δώδεκα ακριβώς. Η ίδια έχει χάσει πλέον κάθε επαφή με τον έξω κόσμο. Η ζωή έξω από το δωμάτιο φαντάζει σα να μην υπήρξε ποτέ. Η κοπέλα, εγκλωβισμένη μεταξύ ζωής και θανάτου, ξεκινά ένα εσωτερικό ταξίδι επαναπροσδιορισμού. Άγνωστο το τέλος αυτού του ταξιδιού. Λένε όμως, πως η πιο σκοτεινή ώρα της νύχτας έρχεται πάντα λίγο πριν την αυγή...

Πρόσωπα:

Κοπέλα (27 ετών)

Γείτονας (28 ετών)

Σκηνή 1^η:

(Τα φώτα ανάβουν σταδιακά, ενώ παράλληλα ακούγεται «Η άρρωστη κούκλα», του Τσαϊκόφσκι. Ένα δωμάτιο· τέσσερεις λευκοί τοίχοι. Στον τοίχο, ένα ρολόι σταματημένο στις δώδεκα ακριβώς. Στο δωμάτιο υπάρχουν επίσης ένα κρέβατι, ένα κομοδίνο πάνω στο οποίο βρίσκονται τοποθετημένα μια γυάλινη κανάτα με νερό κι ένα ποτήρι, και μια τουαλέτα κρεβατοκάμαρας. Μια κοπέλα βρίσκεται κλεισμένη στο δωμάτιό της, σωματικά και ψυχικά αποδυναμωμένη. Τους πρώτους τρεις μήνες του εγκλεισμού της, δεν κάνει σχεδόν τίποτα· υπάρχει μηχανικά. Ξυπνάει, τρώει, κοιμάται και ξανά απ' την αρχή. Έχει όψη ταλαιπωρημένου άρρωστου ανθρώπου. Σιγά-σιγά, η μουσική «σβήνει». Ακούγονται ήχοι από διπλανά δωμάτια· άλλοτε γέλια, άλλοτε ομιλίες ή καυγάδες. Εκείνη, δεν αντιδρά σε αυτούς. Παραμένει απαθής και στραμμένη στον εαυτό της συνεχίζοντας μηχανικά τις ίδιες επαναλαμβανόμενες δράσεις.)

ΚΟΠΕΛΑ: Έχω ανάγκη να μιλήσω. Με πνίγει η σιωπή. Η σιωπή που διάλεξα, έγινε τώρα βραχνάς. Έγινε θηλιά στο λαιμό και δεν μπορώ να σωπάσω άλλο. Σ' ένα ζωντανό σώμα, ακόμα και με πεθαμένη την ψυχή, ένα μυαλό ποτέ δεν ησυχάζει. Ποτέ δε σταματά να σκέφτεται. Και σ' ένα μυαλό που σκέφτεται αδιάκοπα, έρχεται πάντα, μια στιγμή που οι σκέψεις επαναστατούν. Γυρεύουν δική τους φωνή. Για να γίνουν μιλιά. Για να γίνουν κραυγή. Δεν ανέχονται πια να μένουν φυλακισμένες στη σιωπή. Έτσι κι οι σκέψεις μου τώρα, σκαρφαλώνουν ως τα χείλη μου και γίνονται λόγος. Μα, ο λόγος μου σκοντάφτει σε τέσσερεις τοίχους. Σ' αυτούς τους τοίχους που διάλεξα να θάψω ένα ζωντανό σώμα με πεθαμένη ψυχή. Εσείς μου απομείνατε λοιπόν. Εσείς είστε κι οι μόνοι ακροατές μου. Ας είναι. Ξέρετε εσείς ν' ακούτε, χωρίς να κρίνετε.

Ούτε ξέρω, πόσο καιρό βρίσκομαι εδώ μέσα. Η τελευταία φορά που είδα τον ουρανό, ήταν την ημέρα που βγήκα απ' το νοσοκομείο. Κι ήταν ένας ουρανός γκρίζος, δίχως ήλιο. Από τότε, όλα σώπασαν. Οι μέρες διαδέχονται η μία την άλλη, μα ο ήλιος δεν ξημερώνει πια για μένα. Μακάρι, το σώμα μου να είχε πεθάνει,

εκείνη τη μέρα που σκοτώθηκε η ψυχή μου. Μακάρι να μη με είχαν προλάβει. Τώρα, είμαι καταδικασμένη να υπάρχω μεταξύ ζωής και θανάτου. Όλα, μια ευθεία γραμμή. Αυτή τη γεύση έχει το τέλος; Δεν το είχα ποτέ μου φανταστεί ότι θα ήταν έτσι. Πάντα πίστευα σε μια αυγή. Την περίμενα. Τη λαχταρούσα. Αλλά, αυτή με πρόδωσε και δεν ήρθε.

Στο νοσοκομείο έκατσα ένα μήνα. Κανείς δεν ήρθε να με δει. (Θυμώνει) Οι παρέες είναι μόνο για τις χαρές. Για τα μεθύσια και τα γαμήσια. Στον πόνο, καθέννας είναι μόνος. Δεν είσαι χρήσιμος στη ζωή κανενός, όταν υποφέρεις. Είσαι μια φάλτσα νότα στη χάρτινη ουτοπία των ανθρώπων. (Παύση) Δεν πειράζει... Δε χρειάζομαι την ψεύτικη φροντίδα τους. Πάντα μόνη ήμουν έτσι κι αλλιώς. Μεταμφίεζα τη μοναξιά μου με επιφανειακές κοινωνικές συναναστροφές, για να μην τη βλέπω. Έλεγα, μέσα απ' το ψέμα κάποια αλήθεια θα γεννηθεί. Μαλακίες! Τα όνειρα είναι για τους αλλοπαρμένους. Να βγω, να πάω πού; Σε ποιον να μιλήσω; Πού να γυρέψω αυτιά, για να μ' ακούσουν; Δεν έχω πουθενά να πάω κι ούτε κανείς με περιμένει. Εδώ, σ' αυτό το κρύο δωμάτιο, βλέπω τώρα την αλήθεια μου ολόγυμνη. Ίσως, αυτή να είναι κι η μόνη αληθινή στιγμή μου.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου στο νοσοκομείο, μετά το ατύχημα, ένοιωσα φριχτούς πόνους να διαπερνούν όλο μου το σώμα. Μου πήρε μερικές στιγμές, μέχρι να συνειδητοποιήσω, τι συνέβη. Θυμάμαι, τον ήχο απ' τον παλμογράφο να μου τρυπά τ' αφτιά κι αυτήν την αποπνικτική μυρωδιά που έχουν όλα τα νοσοκομεία. Μου ερχόταν να κάνω εμμετό. Το μεγάλο σοκ όμως ήρθε λίγο αργότερα, όταν κοίταξα το αριστερό μου χέρι και είδα... (Παύση. Κοιτάζει το αριστερό της χέρι) Τα δάχτυλά μου... (Παύση) Δύο δάχτυλα έλειπαν... Ο δείκτης και ο μέσος. Τα δάχτυλά μου... Τότε ήταν που είδα τον κόσμο να σκοτεινιάζει... Δεν μπορώ να βρω τις κατάλληλες λέξεις, να περιγράψω αυτό που αισθάνθηκα εκείνη τη στιγμή.

Ξέρετε, τι είναι να παλεύεις τόσα χρόνια, για να φτιάξεις κάτι στη ζωή σου; Κάτι μικρό. Και μέσα σε μια στιγμή... Ωπ! Πάει, χάθηκε. Σα να χτίζεις κάστρα στην άμμο. Προσπαθείς να τα κάνεις όμορφα και περίτεχνα, αλλά εκεί που πας να τοποθετήσεις το σημαϊάκι στην κορυφή, έρχεται ένα κύμα και τα κάστρα σου

γίνονται μια άμορφη μάζα από άμμο. Έτσι απλά. Λες και δεν υπήρξαν ποτέ. Η θύμησή τους όμως πάντα σε κυνηγάει. (Παύση) Το πιάνο... το είχα εκεί. (Δείχνει προς την απέναντι πλευρά του δωματίου) Σ' εκείνη τη γωνία. Για κάμποσο καιρό αφότου βγήκα απ' το νοσοκομείο, το είχα σκεπασμένο μ' ένα άσπρο σεντόνι, όπως σκεπάζουν τα πτώματα. Λίγο καιρό αργότερα, το πούλησα. Δεν άντεχα να το βλέπω να με κοιτάζει έτσι βουβό. Όταν ήρθαν να το πάρουν, πήραν κι ένα κομμάτι απ' τον εαυτό μου μαζί τους. Πήραν τα όνειρά μου. Τώρα; Τώρα τι; Τίποτα. Δεν έμεινε τίποτα από μένα. Άδειασα. Τώρα σιωπή. (Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 2^η:

(Ανάβουν τα φώτα. Η κοπέλα βρίσκεται ξαπλωμένη στο κρεβάτι της και κοιμάται. Κάποια στιγμή, ανοίγει αργά τα μάτια της. Ανασηκώνεται και κοιτάζει ολόγυρά της. Έπειτα, σκύβει το κεφάλι με απογοήτευση)

ΚΟΠΕΛΑ: Ονειρευόμουν... (Κουλουριάζεται και ακουμπάει το κεφάλι της στον τοίχο. Μιλάει σε γλυκό τόνο, σα να αφηγείται παραμύθι) Είδα ένα πολύ όμορφο όνειρο. Έδινα, λέει, ρεσιτάλ. Έπαιζα το δεύτερο νυχτερινό του Σοπέν. Οι γονείς μου είχαν καθίσει στην πρώτη σειρά. Μόλις κατέβηκα από τη σκηνή, εκείνοι σηκώθηκαν και μ' αγκάλιασαν συγκινημένοι, ενώ ακουγόταν δυνατό χειροκρότημα από το κοινό. Έπειτα, λέει, βγήκαμε έξω. Ο ουρανός ήταν καθαρός, καταγάλανος κι ένας ζεστός ήλιος μ' έλουζε με τις ακτίνες του στο πρόσωπο. Τότε, γύρισε και με κοίταξε η μητέρα μου. Μου έπιασε στοργικά το πιγούνι και μου είπε: «Παιδί μου, είμαι περήφανη για σένα. Το 'ξερα πως θα τα καταφέρεις.» (Σαρκαστικά) Απ' αυτό και μόνο, έπρεπε να καταλάβω ότι ήμουν σε όνειρο! Η μητέρα μου δε θα ξεστόμιζε ποτέ τέτοια κουβέντα, ακόμη κι αν βαθιά μέσα της την εννοούσε.

Μερικές φορές, συμπεριφερόταν, σα να μη με αγαπούσε καθόλου. Ίσως και να μη με αγαπούσε. Δεν ξέρω... Εκείνη, δεν ήθελε να μάθω πιάνο. Ήταν ανένδοτη (Πετάει με μια απότομη κίνηση τα σκεπάσματα και σηκώνεται από το κρεβάτι. Αναπαριστά τις κινήσεις, τους μορφασμούς και τον τρόπο ομιλίας της μητέρας της): «Τι βλακείες είναι αυτές;», έλεγε, «Να κάτσεις να διαβάσεις τα μαθήματά σου, μπας και γίνεις λιγάκι άνθρωπος. Πώς θα ζήσεις; Απ' το πιάνο; Μην περιμένεις ότι εγώ θα σε ταΐζω μια ζωή. Κάποτε, πρέπει κι εσύ να βοηθήσεις λιγάκι εμάς.»

Η γειτόνισσά μας, η κ. Μαίρη, ήταν δασκάλα πιάνου κι έκανε παρέα με τη μητέρα μου. Είχε προθυμοποιηθεί να μου κάνει μαθήματα, χωρίς να παίρνει χρήματα. Στην αρχή, η μητέρα μου δεν ήθελε ούτε ν' ακούσει γι' αυτό. Με τα πολλά, όμως, η κ. Μαίρη την έψησε. Είχε τον τρόπο της. Ο πατέρας μου δεν πήρε θέση. Σπάνια

έπαιρνε θέση, όταν προέκυπτε κάποιο ζήτημα προς επίλυση, στην οικογένεια. Πού τον έχανε, πού τον έβρισκες, στον καναπέ καρφωμένο με τα μάτια κολλημένα στην τηλεόραση να βλέπει ποδόσφαιρο. Ή βόλεϋ. Ή μπάσκετ. Του άρεσαν πολύ τα αθλήματα... να τα βλέπει! Ο ίδιος δεν είχε αθληθεί ποτέ στη ζωή του. Πολλές φορές μάλιστα, τον έπαιρνε ο ύπνος εκεί, μπροστά στην τηλεόραση. Έγερνε, έγερνε και ωωπ... πάρ' τον κάτω! Τρέχαμε εμείς και τον μαζεύαμε απ' το πάτωμα, ενώ αυτός έβριζε και βλαστήμαγε μισοκοιμισμένος.

Τι έλεγα; Α, ναι! Άρχισα λοιπόν να κάνω μαθήματα με την κ. Μαίρη. Το πιάνο ήταν για μένα ένας ολόκληρος κόσμος. Πώς να το πω; Μια άλλη πραγματικότητα. Πατούσα τα πλήκτρα, τα άσπρα και τα μαύρα, κι ήτανε λες και πετούσα μπογιές στον αέρα κι όλα γύρω μου άλλαζαν χρώμα. Ναι, αυτό είναι! Το πιάνο έκανε τον κόσμο μου πολύχρωμο. Οι νότες χάιδευαν τα αφτιά μου κι έσβηναν τις φωνές μέσα απ' το κεφάλι μου. Ησύχαζα. Ή ξεσπούσα. Ανάλογα. Πάνω στα πλήκτρα άδειαζα τον εαυτό μου, απ' όσα τον βάραιναν και τον γέμιζα με πάθος και όνειρα. (Στρέφει το βλέμμα προς το κοινό) Αχ, να μπορούσατε να με νοιώσετε! Αλλά, τι λέω... Νοιώθουν τα τούβλα και τα τσιμέντα; Δεν μπορώ να έχω τέτοιες παράλογες απαιτήσεις από σας. Παρακαλώ πολύ, μη με παρεξηγείτε. Καμιά φορά, μπερδεύομαι και ξεχνάω πως είστε τοίχοι. Αλήθεια! Ξεχνιέμαι και νομίζω πως είστε άνθρωποι. Μη νομίζετε βέβαια ότι διαφέρετε και πάρα πολύ. Εύκολα μπερδεύεται κανείς...

Όπως σας έλεγα λοιπόν, περνούσα πολλές ώρες στις κ. Μαίρης, γιατί η μητέρα μου δε δέχτηκε ποτέ να μου αγοράσει πιάνο, για να μπορώ να κάνω εξάσκηση στο σπίτι. (Μιμείται τη μητέρα της, σαν να την ενσαρκώνει) «Άκου να σου πω, δε θα δώσω εγώ ένα σκασμό λεφτά, για να περνάς εσύ την ώρα σου! Ρωτάς, αν έχουμε να φάμε; Αλλά, πάντα ήσουν εγωίστρια! Μόνο τον εαυτό σου σκέφτεσαι! Να περνάς εσύ καλά κι εμείς να ψοφολογάμε! Άμα θέλεις πιάνο, να το πάρεις με δικά σου λεφτά!» (Με οργή) Με συγχωρείς πολύ, «μανούλα μου», που αρνήθηκα να θαφτώ ζωντανή για το χατήρι σου! Που τόλμησα να αναζητήσω κάτι καλύτερο απ' τη μίξερη ζωούλα που μου προόριζες, για να ξεγελάς και ν' αντέχεις τη δική σου μιζέρια! Συγγνώμη, που δεν έγινα το υπάκουο στρατιωτάκι που ζητούσες! Που δεν ανέπνεα στο ρυθμό που μου πρόσταζες εσύ! Συγγνώμη, που είχα το θράσος να έχω δική μου ύπαρξη!

(Σχεδόν ουρλιάζοντας) Συγγνώμη, που είμαι άνθρωπος! (Με πικρία) Η εγώιστρια είσαι εσύ. Μ' έκανες μόνο και μόνο, για να δώσεις κάποια αξία στην ανούσια ζωή σου. Γιατί, τίποτ' άλλο δεν μπόρεσες να καταφέρεις. Λυπάμαι πολύ, «γλυκιά μου μανούλα», αλλά καθένας μας έρχεται αντιμέτωπος με τις επιλογές του. Τις δικές σου επιλογές πλήρωσες. (Κάθεται στο κρεβάτι εξουθενωμένη) Κι εγώ τις δικές μου... (Παύση) Γιατί ξύπνησα; (Παύση) Κρυώνω... (Παίρνει την κουβέρτα απ' το κρεβάτι και την τυλίγει γύρω της. Κάθεται εκεί ακίνητη, τυλιγμένη με την κουβέρτα. Ακούγεται φασαρία από το διπλανό δωμάτιο· κάποιοι τσακώνονται. Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 3^η:

(Ανάβουν τα φώτα. Η κοπέλα κάθεται στην άκρη του κρεβατιού και χτενίζει μια κούκλα)

ΚΟΠΕΛΑ: Μια φορά, είχα πάει στις κ. Μαίρης κλαμένη. Να 'μωνα τότε...

(Προσπαθεί να θυμηθεί) εννιά, δέκα χρονών; Κάπου εκεί. Τα μάτια μου ήταν πρησμένα, κατακόκκινα. Είχα τσακωθεί με τη μητέρα μου, ούτε θυμάμαι για ποιο λόγο. Ήταν η καθημερινή μας συνήθεια να τσακωνόμαστε για εντελώς ασήμαντα πράγματα. Πάντα πίστευα ότι, αν κάποιος μας έβλεπε από κάπου, σίγουρα θα γελούσε πολύ μαζί μας. Η ζωή μας πιο πολύ παρέπεμπε σε φαρσοκωμωδία παρά σε δράμα. Βέβαια, για να είμαι ειλικρινής, ποτέ μου δεν κατάλαβα, ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στα δύο. Δεν ξέρω και πολλά από θέατρο, είναι η αλήθεια. Αλλά, από την άλλη, κι η πραγματικότητα που ζούμε, ένα θέατρο δεν είναι; Μόνο που δεν ακούνε όλοι χειροκρότημα στο τέλος. Τελοσπάντων. Έλεγα, για κείνη τη μέρα που είχα πάει κλαμένη, να κάνω εξάσκηση στο πιάνο. Η μητέρα μου πάθαινε συχνά πυκνά κρίσεις υστερίας, την οποία πλήρωναν τα πιάτα, τα σερβίτσια κι όποιο άλλο εύθραυστο αντικείμενο είχε την ατυχία να βρεθεί μπροστά της. Αιωνία τους η μνήμη (Κάνει το σταυρό της).

Την ημέρα εκείνη λοιπόν, μπροστά της βρέθηκε, μια πορσελάνινη κούκλα που είχα στο κομοδίνο μου. Σου έμοιαζε κάπως. Την αγαπούσα πολύ αυτήν την κούκλα. Γενικά, είχα μια τάση να δένομαι συναισθηματικά με διάφορα αντικείμενα. Δεν ξέρω γιατί. Νομίζω, δενόμουν περισσότερο μ' αυτά, απ' ότι με τους ανθρώπους. Ιδιαίτερη αδυναμία όμως, είχα στις κούκλες. Μου άρεσε να τις χαζεύω. Είναι τόσο όμορφες οι κούκλες! Τις ζήλευα, που ήταν όμορφες. Ζήλευα, γιατί ο χρόνος δεν μπορούσε να τις κατασπαράξει. Ήθελα να κάνω δική μου, λίγη από την ομορφιά τους. Όταν η μητέρα πέταξε την κούκλα μου και την είδα να διαλύεται στο πάτωμα, θυμάμαι, άκουσα την καρδιά μου να κάνει ένα «κρακ». (Αναπαριστά το γεγονός με τις κινήσεις του σώματος και τις εκφράσεις του προσώπου) Το πρόσωπο μου ζάρωσε, αλλά δεν έβγαλα αμέσως φωνή. Μου είχε κοπεί η ανάσα. Για μερικά

δευτερόλεπτα, κοιτούσα κοκκαλωμένα τα κομμάτια της κούκλας. Σιγά-σιγά, δάκρυα άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά μου. Κι ύστερα, πήρα απότομα βαθιά ανάσα και ξέσπασα σε αναφιλητά. Έκλαιγα και θρηνούσα, λες κι είχε πεθάνει άνθρωπος. Τι κι αν ήταν κούκλα κι αν δεν είχε ψυχή; Κι η πορσελάνη ακόμα πονάει, όταν σπάει... (Παύση) (Μιλάει σε ήρεμο τόνο-παγωμένα-κοιτάζοντας ανέκφραστα, την κούκλα που κρατά στα χέρια της) Όταν πέθανε η μητέρα μου δεν έκλαψα. (Σιωπή)

(Συνεχίζει να χτενίζει την κούκλα.) Τα είπα όλα αυτά στην κ. Μαίρη. Κι εκείνη έπιανε τα χέρια μου και τα φιλούσε. (Μιμείται τον τρόπο ομιλίας της κ. Μαίρης) «Μην κλαις κορίτσι μου», μου έλεγε, «Μην κλαις. Δεν είναι κακός άνθρωπος η μάνα σου. Έχει κι αυτή τα βάσανά της. Εσύ, όμως είσαι δυνατό κορίτσι». (Αναστενάζει) Κ. Μαίρη... Κι ο πιο δυνατός άνθρωπος κάποτε στερεύει... (Ακούγονται παιδικά γέλια από το διπλανό δωμάτιο. Η κοπέλα στρέφει το κεφάλι της, προς την κατεύθυνση απ' όπου έρχεται ο θόρυβος. Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 4^η:

(Ανάβουν τα φώτα. Η κοπέλα κοιμάται. Ακούγονται φωνές απ' το διπλανό δωμάτιο. Μια γυναίκα φωνάζει έξαλλη)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ: Κάνεις λάθος! Εσύ φταις! Ναι, ναι, φύγε αφού το θέλεις! Φύγε! Φύγε! Στο διάολο, ρε!

(Ακούγεται δυνατός ήχος από κλείσιμο πόρτας. Η κοπέλα πετάγεται τρομαγμένη. Κολλάει το αυτί της στον τοίχο κι αφουγκράζεται. Από το διπλανό δωμάτιο ακούγονται κλάματα. Μετά από λίγο, ησυχία. Η κοπέλα βγάζει απ' το συρτάρι του κομοδίνου ένα πακέτο τσιγάρα κι έναν αναπτήρα. Βγάζει από το πακέτο ένα τσιγάρο, το βάζει στο στόμα της και το ανάβει. Αφήνει το πακέτο με τα τσιγάρα και τον αναπτήρα πάνω στο κομοδίνο)

ΚΟΠΕΛΑ: Τέλεια. Τώρα, δεν πρόκειται να ξανακοιμηθώ... (Ξεφυσάει) Τελευταία, οι διπλανοί όλο τσακώνονται. (Σκέφτεται) Θυμάμαι, τον καβγά που είχα με τη μητέρα μου, λίγο πριν φύγω για σπουδές. Είχε γίνει έξαλλη, όταν της ανακοίνωσα τα σχέδιά μου. (Κοιτάζει τον απέναντι τοίχο) Που λέτε... δηλαδή... δε λέτε... Εγώ λέω... Τελοσπάντων! Λοιπόν, όταν της είπα ότι σκόπευα να δώσω εξετάσεις, για να σπουδάσω μουσική, άρχισε το παραλήρημα (Σηκώνεται από το κρεβάτι με το τσιγάρο στο χέρι, από το οποίο τραβά κάθε τόσο ρουφιξιές νευρικά. Αναπαριστά το διάλογο με τη μητέρα της) «Κοίτα να δεις!» Αυτές, ήταν οι κλασικές της ατάκες! «Άκου να σου πω» και «κοίτα να δεις». Τις έλεγε, κάθε φορά που τσακωνόμασταν. (Συνεχίζει την αναπαράσταση) «Κοίτα να δεις! Μην ονειρεύεσαι σπουδές! Αυτά να τα ξεχάσεις. Δεν έχουμε λεφτά να πληρώνουμε, για να κάνεις εσύ dolce vita. Ορίστε μας!» «Μαμά, για σπουδές πάω, όχι διακοπές», της έλεγα εγώ. «Σιγά τις σπουδές! Να πας να μάθεις μουσική; Τόσα χρόνια, τι κάνεις με την κ. Μαίρη; Δεν έμαθες να παίζεις πιάνο; Είχες λυσοσάξει!» «Δεν είναι το ίδιο.» «Και τι παραπάνω θα μάθεις δηλαδή, άμα πας στο πανεπιστήμιο;» «Μαμά, δεν καταλαβαίνεις...» «Τι να καταλάβω, μωρέ; Ότι θα ψωμολυσάμε εμείς εδώ πέρα, για να πας εσύ να το παίζεις

καλλιτέχνης; Γιατί, τι νομίζεις; Το πιάνο θα σου δώσει ψωμί; Όλοι αυτοί πεθαίνουνε στην πείνα, δεν το ξέρεις;» «Θέλω να ζήσω!» «Στις πλάτες αλλωνών! Εμείς, δε θέλαμε να ζήσουμε; Δεν είχαμε όνειρα εμείς; Τι; Εσύ, είσαι τόσο σπουδαία, που τ' αξίζεις περισσότερο; Κι εγώ είχα όνειρα! Κι εγώ ήθελα να ζήσω διαφορετικά! Αλλά, εγώ έφαγα τα χρόνια μου, για να σε μεγαλώσω. Τι να τα κάνεις τα όνειρα, μου λες; Αφού, έρχεται η ζωή και στα φέρνει όλα ανάποδα!» «Επιλογή σου ήταν να κάνεις οικογένεια!» «Ένα βάσανο είσαι! Ένας μπελάς!» «Ε τότε, ας μην άνοιγες τα πόδια σου!» Σ' εκείνο το σημείο με χαστούκισε. Έπειτα, βγήκε απ' το δωμάτιό μου και κλείδωσε την πόρτα. Συνέχισε να ουρλιάζει πίσω απ' την κλειστή πορτά: «Εγώ, θα στον σπάσω τον τσαμπουκά, κωλόπαιδο! Αυτό είναι το ευχαριστώ, που σε μεγάλωσα! Έπρεπε να σε έχω πετάξει σε κανένα ίδρυμα! Σε μεγάλωσαμε και σε κάναμε άνθρωπο! Εμείς σε κάναμε άνθρωπο! Μόνη σου είσαι ένα τίποτα! Αχάριστη! Φύγε, αν θέλεις! Φύγε! Αλλά, από μας μην περιμένεις βοήθεια! Να δούμε, αν μπορείς να τα βγάλεις πέρα μόνη σου! Πού θα πας χωρίς εμάς; Πουθενά δεν μπορείς να πας χωρίς εμάς!» Κι εγώ τότε, της φώναξα: «Θα φύγω και δε θα με ξαναδείτε!»

(Κάθεται ξανά στο κρεβάτι. Σβήνει το τσιγάρο της, σ' ένα τασάκι που υπάρχει πάνω στο κομοδίνο) Κι έφυγα. Με βοήθησε η κ. Μαίρη στην αρχή. Μετά, βρήκα δουλειά. Ήταν όλα πάρα πολύ δύσκολα, αλλά ήμουν αποφασισμένη να κάνω τα πάντα, για να μη γυρίσω πίσω. Τότε, είχα πίστη. Τότε, είχα δύναμη. Τότε... ήταν αλλιώς. Εγώ ήμουν αλλιώς. Η δασκάλα μου, πίστευε πολύ σε μένα. Ίσως να ήταν και η μόνη. «Εσύ, κορίτσι μου είσαι ελεύθερο πνεύμα», μου έλεγε. «Έχεις πολλή δύναμη μέσα σου. Μη φοβάσαι. Όλα μπορείς να τα καταφέρεις εσύ.» Τίποτα δεν κατάφερα. Η πίστη είναι υπερεκτιμημένη ιδιότητα. Μια βαθιά μας ανάγκη για υπεκφυγή από την πραγματικότητα. Μα, η πραγματικότητα έχει τους δικούς της νόμους. Δεν καταλαβαίνει από πίστη. Αν ζούσε η μητέρα μου και μπορούσε τώρα να με δει σε αυτήν την κατάσταση, θα μου έλεγε θριαμβευτικά: «Εγώ, στα 'λεγα!» Αλήθεια είναι. Μου τα 'λεγε. Λοιπόν;

Την ημέρα που έφευγα, οι γονείς μου δεν είπαν κουβέντα. Κλείστηκαν στο δωμάτιό τους και δε βγήκαν να με αποχαιρετήσουν. Κλείνοντας την πόρτα πίσω μου,

υποσχέθηκα στον εαυτό μου πως δε θα τους ξαναδώ. Κράτησα την υπόσχεσή μου.
(Αγγίζει με το χέρι της τον τοίχο. Μιλά χαμηλόφωνα) Τώρα, είναι αργά. Δεν μπορώ
να την πάρω πια πίσω. Καταλαβαίνετε; Άργησα... (Κλείνει τα μάτια. Σβήνουν τα
φώτα)

Σκηνή 5^η:

(Ανάβουν τα φώτα. Η κοπέλα κρατά μια σκούπα στα χέρια και σκουπίζει νευρικά το πάτωμα.)

ΚΟΠΕΛΑ: Άπαπα, χαμός γίνεται εδώ μέσα! Έχω να καθαρίσω έναν αιώνα!

(Ξεφυσάει. Σκουπίζει κάτω από το κρεβάτι. Η σκούπα βρίσκει σε κάποιο αντικείμενο. Η κοπέλα σταματά το σκούπισμα ξαφνιασμένη.) Τι έχω χάσει εκεί κάτω, καλέ; (Αφήνει τη σκούπα στην άκρη και σκύβει, για να δει, τι βρίσκεται κάτω από το κρεβάτι. Ξετρυπώνει μια χάρτινη κούτα. Την ακουμπά πάνω στο κρεβάτι.) Ούτε που σε θυμόμουν εσένα! Για να δω, τι μυστικά κρύβεις εσύ. (Ανοίγει την κούτα. Βγάζει από μέσα ένα άλμπουμ με φωτογραφίες.) Α, βρήκα λαβράκι! (Δείχνει το άλμπουμ στον τοίχο. Μιλάει σε παιχνιδιάρικο τόνο.) Κοιτάξτε, τι έχω εδώ. Ταταταααν! Τελικά, όσο κι αν προσπαθεί κανείς να θάψει κάτι, πάντα αυτό το ρημάδι βρίσκει έναν τρόπο, να ξαναβγεί στην επιφάνεια, όπως ξεβράζονται τα πτώματα στην ακτή. (Κάθεται στο κρεβάτι αναπαυτικά, με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο και τα πόδια οκλαδόν κρατώντας το άλμπουμ στα χέρια της. Αρχίζει να ξεφυλλίζει αργά τις σελίδες του άλμπουμ. Παρατηρεί μία-μία τις φωτογραφίες προσεχτικά.)

Εδώ, είμαι πολύ μικρή. Πόσο να 'μouνα; Έξι-εφτά; Πω πω, όλο πόζες και σκέρτσα ήμουνα! Την είχα δει λίγο Linda Evangelista, όταν ήμουνα μικρή. Με το που έβλεπα φωτογραφική μηχανή, τσουπ! (Ποζάρει χαμογελαστή, σα μοντέλο μπροστά σε φωτογραφικό φακό) Στηνόμouν κατευθείαν! Το έβρισκα πολύ διασκεδαστικό, για κάποιο λόγο. Κι ήθελα πάντα να βγαίνω όμορφη. Συνήθως, τις φωτογραφίες τις τραβούσε ο πατέρας μου. «Για να τις έχουμε στο αρχείο των αναμνήσεών μας», έλεγε. Πετούσε συχνά κάτι τέτοια φιλοσοφημένα. Μεγάλος αμπελοφιλόσοφος ο μπαμπάς μου! Δεν ξέρω γιατί, αλλά παρότι είχα ορκιστεί στον εαυτό μου να αποκοπώ τελείως από το παρελθόν φεύγοντας, αυτό το άλμπουμ ήταν απ' τα πρώτα πράγματα που πέταξα μέσα στη βαλίτσα.

(Κοιτάζει μια φωτογραφία) Γιατί είναι πρησμένα τα μάτια μου εδώ; Φαίνομαι σαν κλαμένη. (Προσπαθεί να θυμηθεί) Α ναι, θυμάμαι, τι είχε γίνει! Ήταν μια φορά-μια φορά από τις πολλές δηλαδή-, που με είχε χαστουκίσει η μητέρα μου. Κάτι της είχα πει, δε θυμάμαι ακριβώς τι. Της είχα μιλήσει άσχημα πάντως κι εκείνη με χαστούκισε. Τότε εγώ, άρχισα να κλαίω. Ο πατέρας μου έφερε τη φωτογραφική του μηχανή και είπε, (Μιμείται το ύφος και τις κινήσεις του πατέρα, τον αναπαριστά.) «έλα να σε βγάλω μια φωτογραφία. Μην κλαις όμως, γιατί δε θα βγεις όμορφη! Σκούπισε τα ματάκια σου. Χαμογέλασε. Για να σε δω. Χαμογέλασε, βρε! Μπράβο! Τώρα, είσαι πολύ όμορφη!» Έτσι, ξέχασα και το χαστούκι και τα κλάματα και όλα. Με το που άκουσα για φωτογραφία, πήρα αμέσως πόζα. (Βγάζει τη φωτογραφία απ' το άλμπουμ και τη δείχνει στον τοίχο) Έτσι βγήκε αυτό το αριστούργημα, όπως βλέπετε κι εσείς καλοί μου τοίχοι. Ένα χαμογελαστό πρόσωπο με κλαμένα μάτια. Άλλωστε, πόσα δάκρυα δε θα 'χουν κρυφτεί κατά καιρούς στις ψυχές των ανθρώπων, πίσω από ένα χαμόγελο; Να τα, άρχισα κι εγώ τώρα τις αμπελοφιλοσοφίες! Υπέροχα! Τελοσπάντων... (Παύση)

Ξέρετε τι; Πάντα είχα αμφίθυμα συναισθήματα γι' αυτόν τον άνθρωπο. Πάντα με μπέρδευε. Ήταν σε όλα αμέτοχος, σα να μην τον αφορούσε τίποτα. Συχνά, ξεχνούσαμε ότι υπήρχε κι αυτός μέσα στο σπίτι. Ήταν αδιάφορος. Απών. Πώς το λένε; Με τη μητέρα μου σφαζόμασταν κάθε τρεις και λίγο κι αυτός εκεί, βιδωμένος σ' εκείνο το γαμημένο καναπέ να βλέπει ποδόσφαιρο και βόλεϊ και μπάσκετ, λες και ήταν σ' άλλο κόσμο. Υπήρξαν ωστόσο κάποιες ελάχιστες στιγμές που ξεσπούσε πολύ άσχημα. Τόσο, που ακόμα κι η μητέρα μου τρόμαζε και το βούλωνε. Ο πατέρας μου δε φώναζε σχεδόν ποτέ. Όταν φώναζε όμως, η φωνή του χτυπούσε μέσα στα μηνίγγια μου και με πονούσε. (Τον αναπαριστά) «Σκασμός!», ούρλιαζε κι έτρεμαν οι τοίχοι. Εγώ, τον κοιτούσα άγρια. «Μη με κοιτάς εμένα έτσι, γιατί άμα σε πιάσω στα χέρια μου θα σε διαλύσω! Εγώ, τον τσαμπουκά θα στον σπάσω!», ούρλιαζε ακόμα πιο αγριεμένος. Μου κοβόταν η μαγκιά αμέσως. Έπαιρνα το βλέμμα μου από πάνω του, για να μην τον εξοργίσω περισσότερο. Εκείνες τις στιγμές τον μισούσα πολύ. Ήθελα να ορμήσω πάνω του και ν' αρχίσω να τον χτυπάω με μανία. Εμένα τον τσαμπουκά μου κανείς δε θα τον σπάσει! (Βγάζει τη φωτογραφία απ' το άλμπουμ και τη σκίζει μανιασμένη) Ακούς, ρε μαλάκα; Κανείς,

κανείς, κανείς! (Ανασαίνει λαχανιασμένα) Έπειτα συνέχιζε να λέει: (Τον μιμείται και πάλι. Έχει χαμηλή ένταση φωνής, αλλά απειλητικό τόνο. Μιλάει αργά και τονίζει την κάθε λέξη) «Φεύγω. Φεύγω, να ηρεμήσω. Γιατί, αν μείνω, αλήθεια στο λέω, θα σε σπάσω στο ξύλο.» Κι έφευγε απ' το σπίτι. Έλειπε για ώρες. Δεν ξέρω, πού πήγαινε. Ή μάλλον ξέρω... Όταν επέστρεφε ήταν απόλυτα ήρεμος, λες και δεν είχε συμβεί τίποτα. Ούτε μιλούσαμε ποτέ, για όσα είχαν προηγηθεί. Ήταν τόσο ήρεμος... Στα μάτια του είχε ζωγραφισμένη μια κούραση. Μια παραίτηση. Κάτι μέσα μου έκλαιγε, όταν τον έβλεπα έτσι. Δεν ξέρω γιατί. Μετά, τον έπιαναν κρίσεις αγάπης. Γινόταν γλυκός και στοργικός. (Ο τόνος της φωνής της γλυκαίνει) Παίζαμε μαζί επιτραπέζια παιχνίδια, ή με πήγαινε βόλτες με το αυτοκίνητο. Ήξερε, πόσο μου άρεσαν οι βόλτες... (Σκέφτεται) Ίσως, αυτός να ήταν ο δικός του τρόπος να μου ζητήσει συγγνώμη... (Παύση) Μετά, πάλι απουσία... (Στρέφει το βλέμμα στο κοινό) Δεν τα έχω πει σε κανέναν αυτά. Δεν ξέρω, γιατί επιλέγω τώρα να τα πω σε σας. Ίσως, για να τα ακούσω εγώ.

Υπήρχαν φορές που τον μισούσα και σ' αλήθεια ήθελα να πεθάνει. Το εννοώ. Ύστερα όμως, τον λυπόμουν. Μετάνιωνα. Αισθανόμουν αποστροφή, για τον εαυτό μου που έκανε τέτοιες σκέψεις... Κι έπειτα, υπήρχαν κάπου-κάπου και στιγμές σαν κι αυτή. (Κοιτάζει τα κομματάκια απ' τη σκισμένη φωτογραφία που βρίσκονται σκορπισμένα πάνω στο κρεβάτι) Υπήρξαν κι εκείνες οι στιγμές που σκαρφιζόταν τρόπους, για να με υπερασπιστεί, ή να με παρηγορήσει, για να με κάνει να χαμογελάσω· πάντα διακριτικά κι αθόρυβα. Ήταν λίγες, αλλά υπήρξαν. (Μαζεύει ένα-ένα τα κομματάκια της φωτογραφίας, απ' το κρεβάτι και τα χώνει κάτω από το μαξιλάρι της, με αργές τελετουργικές κινήσεις). Εκείνες τις στιγμές, τον αγαπούσα. Πολύ. Δεν του το είπα.

(Κοιτάζει θλιμμένα το μαξιλάρι, με το οποίο έχει σκεπάσει τα κομματάκια της φωτογραφίας. Μιλάει τρυφερά, σχεδόν σαν παιδί) Μπαμπά, φοβάμαι να ξαναδώ το πρόσωπό σου μετά από τόσα χρόνια. Δε θα είσαι πια, αυτός που θυμάμαι. Δεν ξέρω, αν μπορώ να το αντέξω αυτό. Πάντα φοβόμουν τις απότομες αλλαγές, τα αναπάντεχα. Δεν είχα ποτέ τη δύναμη να τα διαχειριστώ. Όταν ήμουν παιδί κι έμαθα πρώτη φορά τη λέξη «θάνατος», τρόμαξα πολύ, μπαμπά. «Τι θα κάνω»,

έλεγα, «άμα πεθάνουν η μαμά μου κι ο μπαμπάς μου;» Παρακαλούσα με όλη μου την ψυχή να μην είμαι εκεί, όταν θα 'ρθει το τέλος σας. Να μη δω το θάνατό σας. Δε θα άντεχα τέτοιο πόνο.

Μοιάζουμε, μπαμπά. Τώρα το βλέπω. Η μαμά έλεγε, κάθε φορά που τσακωνόμασταν: «Σαν τον πατέρα σου είσαι! Τα ίδια μυαλά έχετε κι οι δύο!» Κι εγώ, το 'παιρνα για προσβολή και θύμωνα. Τώρα όμως, το βλέπω ξεκάθαρα. Κι οι δυο μας είμαστε αδύναμοι. Μας φοβίζει ο πόνος. Οχυρωνόμαστε πίσω από δικούς μας κόσμους, για να μην αφήσουμε την αλήθεια να μας διαπεράσει. Εσύ, είχες την τηλεόραση... είχες τη ρουλέτα... Εγώ... Είχα ένα πιάνο... Τώρα, έχω αυτό το δωμάτιο. Αυτό είναι το οχυρό μου. Έξω απ' αυτό, είμαι ανίκανη να υπάρξω. Εσύ τουλάχιστον, πρέπει να με καταλαβαίνεις. Με πονάει αυτός ο κόσμος, μπαμπά. Δεν τον αντέχω. Με πονάει η αλήθεια. Δε θέλω να τη βλέπω. Το χρόνο που χάθηκε δε θέλω να βλέπω. Γι' αυτό ο κόσμος θα συνεχίσει να υπάρχει χωρίς εμένα. Κι εγώ, δε θα σε ξαναδώ. Θα σε κρατήσω στο αρχείο των αναμνήσεών μου. (Ξαπλώνει πάνω στο μαξιλάρι και τυλίγει τα χέρια της γύρω του. Τα φώτα χαμηλώνουν σιγά-σιγά, μέχρι να σβήσουν εντελώς, ενώ παράλληλα ακούγεται «Η κηδεία της κούκλας», του Τσαϊκόφσκι.)

Σκηνή 6^η:

(Ένας προβολέας φωτίζει την κοπέλα, η οποία στριφογυρίζει ανήσυχη στο κρεβάτι, σα να βλέπει εφιάλτη. Παράλληλα, ακούγεται φασαρία από το διπλανό δωμάτιο· οι γείτονες κάνουν πάρτι. Κάποια στιγμή ακούγεται κόσμος να τραγουδάει.)

ΦΩΝΕΣ: *Να ζήσεις, Γιαννάκη και χρόνια πολλά*

Μεγάλος να γίνεις, με άσπρα μαλλιά

Παντού να σκορπίζεις της γνώσης το φως

Και όλοι να λένε, «Να, ένας σοφός!»

(Ακούγονται χειροκροτήματα και χαρούμενες φωνές. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, η κοπέλα πετάγεται απότομα από το κρεβάτι και βγάζει μια δυνατή κραυγή. Στο σημείο αυτό, ανάβουν όλα τα φώτα της σκηνής. Κοιτάζει ανήσυχα γύρω της σα χαμένη, ενώ ανασαίνει γρήγορα και κοφτά. Σταδιακά, αρχίζει να αναπνέει πιο ήρεμα. Εξακολουθεί ωστόσο να φαίνεται ταραγμένη, ενώ η ανάσα της βγαίνει με δυσκολία. Στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι της υπάρχει μια γυάλινη κανάτα με νερό κι ένα ποτήρι. Βάζει λίγο νερό στο ποτήρι και πίνει. Πετάει τα σκεπάσματα από πάνω της και σηκώνεται από το κρεβάτι κρατώντας το ποτήρι με το νερό στο χέρι. Περπατά νευρικά πάνω-κάτω, βυθισμένη στις σκέψεις της. Ακούγονται γέλια από το διπλανό δωμάτιο. Η κοπέλα εκνευρίζεται και πετάει με δύναμη το άδειο ποτήρι στον τοίχο. Αυτό σπάει και τα κομμάτια του σκορπίζονται στο πάτωμα.)

ΚΟΠΕΛΑ: *Ε, σκάστε πια κι εσείς! (Παίρνει μια βαθιά ανάσα. Ηρεμεί. Πηγαίνει στο μπάνιο. Επιστρέφει κρατώντας μια σκούπα κι ένα φαράσι. Μαζεύει σπασμένα τα γυαλιά με αργές και ήρεμες κινήσεις. Στο μεταξύ, η φασαρία από το διπλανό δωμάτιο μειώνεται σταδιακά. Η κοπέλα πηγαίνει και πάλι στο μπάνιο, για να πετάξει τα θραύσματα απ' το ποτήρι και για ν' αφήσει τη σκούπα και το φαράσι στη θέση τους. Επιστρέφει. Κάθεται γονατιστή στο κρεβάτι και καρφώνει το βλέμμα της στον τοίχο.)*

Έχω ανάγκη να μιλήσω και πάλι. Δεν αντέχω άλλο. Πνίγομαι. Δεν ξέρω, τι άλλο να κάνω. Εγώ, μόνο να μιλάω ξέρω. Μιλώ σε σας, για να μιλήσω σε μένα. Συνομιλώ με τέσσερεις τοίχους, μήπως καταφέρω να γκρεμίσω τους δικούς μου. Σας μιλάω κι ας μη μ' ακούτε. Κι ας μη με νοιώθετε. Εγώ, μιλάω. Όσο ο καιρός κυλάει, νοιώθω το χρόνο σα βαρίδι να κρέμεται πάνω από το κεφάλι μου. Είμαι στάσιμη κι όμως, νοιώθω ότι τρέχω πίσω από ένα ρολόι. Μα, αυτό πάντα τρέχει πιο γρήγορα από μένα. Δεν περιμένει ο χρόνος. Ούτε μοιράζει δευτερες ευκαιρίες, σ' αυτούς που τον χαράμισαν. Είναι κρίμα να υπάρχω, χωρίς να ζω. Όμως, έχω αδειάσει πια. Κουράστηκα να τρέχω. Δεν έχω άλλο κουράγιο, για να ζήσω. Ίσως, αν πάψω να υπάρχω, να είναι καλύτερα έτσι. Έτσι, θα πάψω να νοιώθω πόνο, φόβο, ενοχές. Όλα θα ησηχάσουν τότε. Μοιάζει τόσο εύκολο... Αλλά, δεν μπορώ... Με τρομάζει το σκοτάδι της ανυπαρξίας.

Άλλωστε, πάντα φοβόμουν το σκοτάδι. Από μικρό παιδί. Θυμάμαι, πολλές νύχτες έμενα ξάγρυπνη μέχρι το ξημέρωμα περιμένοντας να ανατείλει ο ήλιος. Το φως της μέρας μ' έκανε να αισθάνομαι ασφάλεια. Μόνο στο φως ξέρω να υπάρχω με σιγουριά. Δε μου ταιριάζει το σκοτάδι. Κι έπειτα, είναι νωρίς ακόμα. Είναι πολύ νωρίς. Δεν είμαι έτοιμη για το φινάλε. Όχι ένα τέτοιο φινάλε. Αρνούμαι να βουλιάξω στο σκοτάδι, χωρίς να δω την αυγή. Το δικό μου τέλος, θα 'θελα να 'ναι φωτεινό κι όμορφο. Μα, ο χρόνος με πιέζει. Φεύγει γρήγορα και χάνεται. Ξεγλιστρά μέσα από τα χέρια μου. Δε μ' αφήνει να τον πιάσω.

(Παύση) Πόσο καιρό έχω να πάω σε πάρτι; Η τελευταία φορά, ήταν τότε που... Την ημέρα του ατυχήματος... Γιόρταζα τα γεννέθλιά μου. Έκλεινα τα 25. Σαν σήμερα... Ακριβώς ένα χρόνο πριν. Επέστρεφα απ' το πάρτι. Ήμασταν όλοι στην παρέα μεθυσμένοι. Τι το θέλαμε το αυτοκίνητο σ' αυτήν την κατάσταση; Τι να πεις; Αυτά τα μυαλά είχαμε. (Βγάζει απ' το συρτάρι του κομοδίνου ένα πακέτο τσιγάρα κι έναν αναπτήρα. Βάζει ένα τσιγάρο στο στόμα της και το ανάβει. Αφήνει τον αναπτήρα και το πακέτο με τα τσιγάρα πάνω στο κομοδίνο. Τραβάει μια ρουφιζιά απ' το τσιγάρο και φυσάει αργά τον καπνό.) Ο χρόνος με προσπέρασε και τώρα μου γελάει κοροϊδευτικά. (Ανασηκώνει το κεφάλι και κοιτάζει τον απέναντι τοίχο) Χρόνια μου πολλά, λοιπόν! Να ζήσω, να με χαίρεστε... (Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 7^η:

(Ανάβουν τα φώτα. Η κοπέλα είναι γονατιστή στο κρεβάτι, με το αυτί κολλημένο στον τοίχο κι αφουγκράζεται.)

ΚΟΠΕΛΑ: Τίποτα! Δεν ακούγεται ο παραμικρός θόρυβος. Άκρα ησυχία! Έχω να τους ακούσω βδομάδες. Μάλλον, δε μένουν πια στο διαμέρισμα. (Αναστενάζει) Είχα συνηθίσει να είμαι ένας κρυφός παρατηρητής της ζωής των άλλων. Να γραπώνομαι απ' αυτούς τους ήχους που μαρτυρούν πως έξω, ακόμα ζει κι αναπνέει ο κόσμος. Γελά, αισθάνεται, θέλει. Ένας άλλος κόσμος βρισκόταν ακριβώς δίπλα μου. Μονάχα εσείς με χωρίζατε απ' αυτόν. Αλλά εγώ, αυτόν τον κόσμο τον ένοιωθα χιλιόμετρα μακριά μου· ξένο κι αφιλόξενο. Μου αρκούσε να κλέβω μερικές στιγμές απ' τις ζωές των άλλων και να τις κάνω δικές μου. Τώρα, πάει κι αυτό. Τώρα, ξανά σιωπή. (Παύση) Δε λέτε κι εσείς τίποτα! Αν και για να πω την αλήθεια, αν αρχίσετε να μου απαντάτε κιόλας, θ' ανησυχήσω...

(Σηκώνεται από το κρεβάτι. Πηγαίνει και στέκεται μπροστά από την τουαλέτα κρεβατοκάμαρας. Κοιτάζεται στο καθρέφτη.) Πώς είσαι έτσι; Τα χάλια σου έχεις! (Κάθεται)

Δε σε αναγνωρίζω πια. Το είδωλό σου μοιάζει ξένο. Σα ν' ανήκει σε κάποιον άλλο κι όχι σε μένα. Ποια είσαι εσύ που με κοιτάζεις έτσι ανέκφραστα και παγωμένα; Πού πήγε εκείνο το κορίτσι με το γλυκό χαμόγελο και τα λαμπερά μάτια; Θυμάσαι; Σε όλους έκανε εντύπωση, πώς κατάφερνες πάντα να χαμογελάς, ό,τι κι αν συνέβαινε γύρω σου. Στα μάτια των άλλων φαινόσουν άτρωτη. Ακόμα κι όταν το σώμα σου κατέρρεε από την εξάντληση, από τις πολύωρες πρόβες κι απ' τη δουλειά που είχες βρει σε κάποια καφετέρια, για να τα βγάζεις πέρα, αφού δε σε στήριζε κανένας ούτε ηθικά ούτε οικονομικά· ακόμα και τότε που κατέληγες στο νοσοκομείο από υπερκόπωση και σε είχανε με τους ορούς· το πρόσωπό σου ταλαιπωρημένο και χλωμό, αλλά το χαμόγελό σου πάντα εκεί, έστω και μισοσβησμένο· μια υποψία του παρέμενε πάντοτε χαραγμένη στα χείλη σου. Αντιστεκόταν πεισματικά. Οι

νοσηλεύτριες σου έλεγαν, «παίρνω δύναμη απ' το χαμόγελό σου». Κι απ' τη δύναμη που έδινες στους άλλους αντλούσες λίγη και για σένα.

Τώρα, γιατί δε μου χαμογελάς πια; Μου λείπει το χαμόγελό σου. Μου λείπεις εσύ. Κάπου θα υπάρχουν ακόμα μέσα μου. Θα κρύβεσαι, για να προστατευτείς. Υπάρχεις όμως, έτσι δεν είναι; Δεν μπορεί να χάθηκες. Κάπου εδώ θα σεργιανίζεις (Δείχνει την καρδιά της), το ξέρω. Μη μου κρύβεσαι πια. Έλα στο φως, για να προσπαθήσουμε μαζί από την αρχή... λίγο ακόμα... Μην εγκαταλείπεις τώρα. Είναι νωρίς, για να τα παρατήσεις, ακούς; (Σχεδόν φωνάζει) Μ' ακούς; Έλα, να παλέψουμε λιγάκι ακόμα. Θέλω να ζήσω λιγάκι ακόμα. Θέλω να ζήσω, μ' ακούς; Θέλω... Είμαι ζωντανή. Το σώμα μου διψάει. Θέλω. Θέλω! (Ξεσπά) Είμαι ζωντανή!

(Από το διπλανό δωμάτιο, ακούγεται ήχος από πιάνο. Κάποιος παίζει το δεύτερο νυχτερινό του Σοπέν. Η κοπέλα σαστίζει. Πετάγεται απ' την καρέκλα. Κοντοστέκεται για μια στιγμή. Στρέφει το βλέμμα της στον τοίχο. Πηγαίνει και κάθετα γονατιστή στο κρεβάτι. Κολλάει το αυτί της στον τοίχο κι αφουγκράζεται. Έπειτα, αρχίζει να χαϊδεύει τον τοίχο) Κάπου σε μια σκονισμένη γωνιά των αναμνήσεών μου, βρίσκεται καταχωνιασμένο ένα μαύρο πιάνο. Εσύ με συντροφεύεις και μου δείχνεις το δρόμο. Φωτίζεις κάθε μικρή η μεγάλη στιγμή της παιδικής μου ηλικίας. Δίνεις ρυθμό σε κάθε χτύπο της καρδιάς μου. Δίνεις πνοή στα όνειρά μου. Θυμάμαι τότε, που ήσουν τόσο ψηλότερο από μένα! Φάνταζες πελώριο μπροστά στη μικρότητά μου. Τα μικροσκοπικά μου δαχτυλάκια έτρεχαν με περιέργεια κι ενθουσιασμό πάνω στα πλήκτρα σου. Τα άσπρα και τα μαύρα. «Νοιώθω τόσο όμορφα, μαμά! Άσε με να παίξω λίγο ακόμα...» Τότε, δεν μπορούσα να αντιληφθώ, τι σήμαινες για μένα. Απλά, με γέμιζε χαρά να σε αγγίζω και να ξυπνώ τους ήχους σου.

Σιγά-σιγά, το ύψος μου έγινε μεγαλύτερο από το δικό σου. Κι όλα αυτά τα χρόνια, εσύ με προστατεύεις και δίνεις ταυτότητα σ' αυτό που είμαι. Αγκαλιάζεις τους φόβους μου και τραγουδάς, όλα όσα δεν είχα ποτέ τη δύναμη να ξεστομίσω. Είσαι πια κομμάτι από μένα. Σ' αρνήθηκα, σε πούλησα. Προσπάθησα να μάθω τον εαυτό μου να υπάρχει χωρίς εσένα. Κι όμως, σε κρατώ φυλαγμένο σε μια μικρή, τόση δα γωνίτσα των αναμνήσεών μου. Μια ισχνή αχτίδα φωτός μέσα στο πνιγερό σκοτάδι.

Ένα μικρό ρόδο μέσα στην έρημο. Μια υποψία ελπίδας που μου ψελλίζει από μακριά: «Εδώ είμαι! Υπάρχω ακόμα!» (Παύση. Δακρύζει)

Σ' ευχαριστώ που στάθηκες στο πλευρό μου. Σ' ευχαριστώ, γιατί μ' έμαθες ν' αγαπώ. Μ' έμαθες να ονειρεύομαι. Μ' έμαθες να διαβάζω τον κόσμο μέσα από ένα πεντάγραμμο και να συλλαβίζω τις αλήθειες μου με νότες. Μου έδωσες ένα λόγο, να συνεχίσω να παλεύω, όσο δύσκολες κι αν είναι οι συνθήκες. Με έμαθες να έχω πίστη και υπομονή και θέληση. Κάθε φορά που ήμουν έτοιμη να τα παρατήσω, κάθε φορά που έλεγα, «δεν αντέχω άλλο», ήσουν εσύ εκεί, για να μου πεις, «προσπάθησε λίγο ακόμα»· για να μου δείχνεις το δρόμο. Ότι είμαι, ό,τι κατάφερα να γίνω, ό,τι κατάφερα να ζήσω, το χρωστώ σε σένα. Μην κλαις και μη λυπάσαι για μένα. Να ξέρεις εγώ, σε φυλάω ζωντανό μέσα στην ψυχή μου και σε κουβαλάω μαζί μου συνέχεια. Κι όταν θα 'ρθει να με βρει η αυγή, θα ξεπηδήσει απ' τα σπλάχνα σου η πιο χαρμόσυνη μουσική. (Φιλάει τον τοίχο. Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 8^η:

(Ανάβουν τα φώτα. Η κοπέλα βρίσκεται καθισμένη μπροστά από την τουαλέτα κρεβατοκάμαρας και χτενίζει τα μαλλιά της με μια παλιά ξύλινη βούρτσα κοιτάζοντας το είδωλό της στον καθρέφτη. Το πρόσωπό της φαίνεται γαλήνιο)

ΚΟΠΕΛΑ: Κάποτε, μου άρεσε πολύ να μου χτενίζει η μαμά τα μαλλιά. Με νανούριζε. Θυμάσαι; Καμιά φορά μ' έπαιρνε ο ύπνος την ώρα που με χτενίζε, χωρίς να το καταλάβω. Εκείνη, με σήκωνε στα χέρια και με πήγαινε στο κρεβατάκι μου. Θυμάσαι, πώς μύριζε η αγκαλιά της; Σα φρεσκοψημένο κουλουράκι. (Προσπαθεί να θυμηθεί) Ναι... Ναι, έτσι ακριβώς μύριζε η αγκαλιά της μαμάς! (Χαμογελάει γλυκά) Το θυμάσαι κι εσύ. Το βλέπω στο χαμόγελό σου. Επιτέλους, μου χαμογέλασες! (Σταματά να χτενίζεται. Παρατηρεί το είδωλό της στον καθρέφτη.) Της μοιάζεις. Χαμογελάς σαν εκείνη. Θυμάσαι καθόλου το χαμόγελό της;

(Παύση. Στρέφει το βλέμμα, στη βούρτσα που κρατά στα χέρια της. Από το διπλανό δωμάτιο ακούγεται μουσική από πιάνο· κάποιος παίζει το Arietta του Edvard Grieg) Ήσουν πολύ όμορφη, μαμά. Όταν ήμουν πολύ μικρή, καμάρωνα που είχα μια τόσο όμορφη μαμά. Κάθε φορά που μ' έπαιρνες αγκαλιά, είχα τη συνήθεια να πλέκω τα δαχτυλάκια μου στα μαλλιά σου. Μου άρεσε να παίζω με τα μαλλιά σου. Ήταν τόσο απαλά! Και το πρόσωπό σου γλυκό σα μικρού κοριτσιού. Καθώς μεγάλωνα, αναρωτιόμουν, πώς ένα τόσο γλυκό πρόσωπο μπορεί να βγάλει τόση σκληράδα. Κάποτε, το χαμόγελό σου ζέσταινε την καρδιά μου. Με τα χρόνια όμως, είδα σιγά-σιγά αυτό το χαμόγελο να χάνεται απ' τα χείλη σου· κι όλα τ' αστέρια σβήστηκαν απ' τα μάτια σου. Τα είδα να πεθαίνουν ένα-ένα.

Πρέπει να ήταν δύσκολο για σένα. Όλες οι ευθύνες είχαν πέσει πάνω σου. Γύρευες δανεικά δεξιά κι αριστερά, για να πληρώνεις κάθε τρεις και λίγο τα χρέη του πατέρα. Κατάπινες τον εγωισμό σου και ποδοπατούσες την περηφάνια σου συνεχώς, για να μπορέσεις να με μεγαλώσεις. Δε σου δόθηκε το περιθώριο να πολεμήσεις, για όσα ονειρεύτηκες. Έπρεπε να διαλέξεις. Και διάλεξες να βάλεις σε

πρώτη μοίρα εμένα. Αρνήθηκες τον εαυτό σου για μένα. Και μάτωσες και σκλήρυνες. Μπορεί να μην ήσουν σωστή μάνα. Ήσουν όμως, αυτή που μπορούσες να είσαι, σύμφωνα μ' αυτά που σου δόθηκαν. Άλλωστε, η αλήθεια είναι πως ούτε κι εγώ ήμουν η ιδανική κόρη. Ήμουν αυτή που μπορούσα να είμαι δεδομένων των συνθηκών. Τότε βέβαια, δεν ήμουν σε θέση να τα δω όλα αυτά. Σε παρακαλώ, κατάλαβέ με και μη μου κρατάς κακία. Ήμουν παιδί. Υπήρξα κι εγώ σκληρή μαζί σου, το ξέρω. Όμως, και για μένα ήταν πολύ δύσκολα τα πράγματα, μαμά. Είχα ανάγκη να με ακούσεις, να με νοιώσεις. Ίσως κι εσύ να είχες την ίδια ανάγκη... Τώρα το συνειδητοποιώ. Δεν το είχα σκεφτεί πιο πριν. Αλήθεια, γιατί ποτέ δεν καταφέραμε ν' ακούσουμε η μια την άλλη; (Παύση) Ξέρεις... ύστερα από όλα αυτά... Όσο καιρό βρίσκομαι εδώ μέσα... αρχίζω ν' αναγνωρίζω τον εαυτό μου, μέσα από σένα... Βρίσκω κομμάτια μου που σου μοιάζουν. Αστείο δεν είναι; Αυτό που λένε, «τραγική ειρωνεία»...

(Χαμογελά ειρωνικά για μια στιγμή. Μετά, το χαμόγελο σβήνει. Σκέφτεται. Μιλά σε γλυκό τόνο) Θυμάμαι, μικρή αρρώσταινα συχνά. Είχα αρκετά ευαίσθητο οργανισμό. Κι εσύ, ήσουν συνέχεια από πάνω μου, για να με φροντίσεις. Δε με άφηνες καθόλου. Κι ούτε μου φώναζες, ούτε με μάλωνες. Κατά ένα περίεργο τρόπο, ήσουν καλή μαζί μου εκείνες τις στιγμές. Καθόσουν ήσυχα κοντά μου και μου χάιδευες τα μαλλιά. Μια φορά σου είχα πει: «Συγγνώμη, μαμά, που αρρωσταίνω συνέχεια και σε κουράζω τόσο». Κι εσύ, μου απάντησες ήρεμα και γλυκά, όπως ποτέ άλλοτε δε μου είχες μιλήσει: (Αναπαριστά τη μητέρα) «Σώπα, παιδάκι μου, μην το σκέφτεσαι. Κοίταξε μόνο να γίνεις γρήγορα καλά». Ύστερα, έσκυψες και μου φίλησες το μέτωπο. (Παύση) Είχες ένα περίεργο τρόπο ν' αγαπάς... Μ' αγαπούσες όμως... (Χαμογελά αμυδρά) Κι εγώ σ' αγαπώ, μαμά. Και ξέρεις κάτι; Δε σου θυμώνω πια. Μπορώ να πω μάλιστα πως σου οφείλω κι ένα ευχαριστώ. Η αμφισβήτησή σου μ' έκανε να πεισμώνω και με βοήθησε να μάθω να διεκδικώ και ν' αγωνίζομαι, να υπερβώ τον εαυτό μου· τα όρια μου. Για να σου αποδείξω την αξία μου. Για να κερδίσω την εκτίμηση και το σεβασμό σου. Δεν τα κατάφερα... Ή ίσως και να τα κατάφερα... Δεν ξέρω... Δε θα το μάθω ποτέ.

Όπως και να 'χει, ελπίζω τώρα, η ψυχή σου να έχει βρει λίγη γαλήνη. Δεν ήρθα στην κηδεία σου. Δε σου άφησα λουλούδια. Συγγνώμη. Αντίο. (Κρατά τη βούρτσα σφιχτά και με τα δυο της χέρια, κοντά στο στήθος της. Σκύβει το κεφάλι και κλαίει σιωπηλά. Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 9^η:

(Ανάβουν τα φώτα. Η κοπέλα βρίσκεται καθισμένη αναπαυτικά στο κρεβάτι, με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο κι ένα μπουκάλι μπύρα στο χέρι. Κοιτάζει το κοινό.)

ΚΟΠΕΛΑ: Τις τελευταίες μέρες μ' έχει πιάσει μια παράξενη νοσταλγία. Δεν ξέρω γιατί, αλλά ξαφνικά κάθομαι κι αναπολώ διάφορες ευχάριστες στιγμές της ζωής μου. Παίζουν σαν ταινία μέσα στο κεφάλι μου. Ωστόσο, τις αισθάνομαι τόσο μακρινές, που μου φαίνονται σχεδόν σαν όνειρο. Μερικές φορές μάλιστα, αμφιβάλλω αν πραγματικά τις έχω ζήσει, ή αν αποτελούν δημιουργήματα της φαντασίας μου. Περίεργα παιχνίδια που παίζει το μυαλό, ε; Είχα καιρό να σκεφτώ κάτι όμορφο, από τότε που έγινε το ατύχημα και... Θέλω να πω, κατά κάποιο τρόπο ξέχασα, τι άνθρωπος ήμουν πριν. Ή μάλλον, ήταν κάπως σαν... να... πώς να το πω; Σαν κάποιος να πήρε ένα σφουγγάρι και να 'σβησε ό,τι όμορφο υπήρχε μέσα μου. Αλλά, υποθέτω ότι πάντα κάτι μένει... Έτσι δεν είναι; Δεν μπορεί να χάνονται όλα τόσο απλά.

(Πίνει μια γουλιά, από την μπύρα που κρατά στο χέρι της) Αν ήταν κανείς εδώ και μ' άκουγε να σας μιλάω, θα με περνούσε σίγουρα για τρελή. De facto, σας λέω! Θα έλεγε: «Α, τη δόλια! Πάει, τα 'χασε! Κάθεται και μιλάει σε τοίχους!» Μπορεί και όντως να τα 'χω χάσει... Ποιος ξέρει; Μα να σας πω κάτι; Κι οι άνθρωποι υψώνουν τους δικούς τοίχους. Κι οι ανθρώπινοι τοίχοι, αν θέλετε να ξέρετε, είναι πιο αδιαπέραστοι από σας. Ναι, μην το γελάτε! Έτσι ακριβώς είναι. Νομίζετε ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο συμπαγές απ' το τσιμέντο και τα τούβλα; Ε, λοιπόν κάνετε λάθος, φίλοι μου! Τα πιο γερά οικοδομικά υλικά, ο φόβος κι ο εγωισμός. Κάστρα απόρθητα χτίζεις μ' αυτά. Βεβαίως! Μαζί σας έχω υπάρξει πιο αληθινή, απ' όσο έχω υπάρξει μ' οποιονδήποτε άνθρωπο.

Συναναστρεφόμενοι καθημερινά με πολύ κόσμο. Γελούσα, πέρναγα καλά. Αλλά, άδειαζα. Γυρνούσα στο σπίτι κι ένα κενό μου πλάκωνε το στήθος. Προσπαθούσα να γεμίζω κάθε τόσο το κενό, για να μην το νοιώθω να με πλακώνει. Φορούσα το πιο

αληθινό μου χαμόγελο κι έψαχνα να βρω ανθρώπους να το δώσω. Η χαρά τους γέμιζε το κενό μου για λίγο. Είχα πολλούς ανθρώπους, για να σκορπίσω απλόχερα τη χαρά μου, αλλά κανένα για να μοιραστώ τα σκοτάδια μου. Οι άνθρωποι φοβούνται, βλέπετε, τον πόνο και τον αποφεύγουν. Γι' αυτό πάντα γελούν μαζί, αλλά κλαίνε μόνοι. Εγώ, ποτέ δεν έκλαιγα μπροστά στους άλλους. Το θεωρούσα ντροπή. Αδυναμία. Κι όλοι με θεωρούσαν δυνατή, γιατί μ' έβλεπαν να γελάω. Πραγματικά δυνατός είναι αυτός που έχει το θάρρος να κλάψει χωρίς ντροπή. Θαυμάζω όσους έχω δει να κλαίνε μπροστά μου. Γιατί δε φοβούνται να είναι αληθινοί.

(Πίνει μια γουλιά μπύρα. Σηκώνεται από το κρεβάτι. Πηγαίνει και κάθετα μπροστά από την τουαλέτα κρεβατοκάμαρας. Κοιτάζεται στον καθρέφτη) Καλησπέρα! Ήρθα να γνωριστούμε λίγο καλύτερα. (Τείνει το μπουκάλι με την μπύρα, προς τον καθρέφτη) Μπυρίτσα; Δεν πίνεις, ε; Καλά, θα πιω εγώ. (Πίνει μια γουλιά κι αφήνει το μπουκάλι, πάνω στο έπιπλο) Από μικρή δεν το άντεχες το ποτό. Έπινες όμως, για να μη σε λένε κοριτσάκι. Θαμάσαι το πρώτο σου μεθύσι στο λύκειο; Είχες μεθύσει με ούζο λεμόνι; (Γελάει) Ήθελες κι ούζο λεμόνι, τρομάρα σου! Δε σου έκανε, ξέρω 'γω, μια μπυρίτσα. (Πιάνει πάλι το μπουκάλι με την μπύρα και το τείνει προς τον καθρέφτη) Να, ορίστε! Θεε; Δε θεε. Καλά, θα πιω εγώ. (Πίνει μια γουλιά κι αφήνει ξανά το μπουκάλι πάνω στο έπιπλο) Θαμάσαι; Σάββατο βράδυ. Είχες βγει με κάτι φίλους σου από το σχολείο. Ήταν κι ένα αγόρι στην παρέα που σ' άρεσε τότε. Αυτός πήγαινε Γ' λυκείου κι εσύ, το πρωτάκι, ήθελες να το παίξεις μεγάλη. Έπινες εσύ λοιπόν όμορφα όμορφα, παρίστανες το γερό ποτήρι κι όλα καλά στην αρχή. (Παίρνει ναζιάρικο ύφος) Κι όλο ναζάκια και γελάκια ήσουν. Αυτός έδειχνε να γουστάρει. Σου πείραζε τα μαλλιά και σου έκανε αστειάκια. Είχε χιούμορ ο άτιμος! Ήταν κι ωραίο παιδί... (Αναστενάζει) Κάποια στιγμή που λες, σηκώνεσαι ωραία και καλά να πας στην τουαλέτα κι αρχίζουν ξαφνικά όλα να γυρίζουν. Παραπατάς και πέφτεις πάνω στο... αμόρε. Κι εκεί που πας γλυκά και μελιστάλαχτα να του ζητήσεις συγγνώμη, κάνεις ένα «γκρρρ» και... βγάζεις όλο σου τον εσωτερικό κόσμο πάνω στο μπλουζάκι του, που ήταν και καινούργιο... Ένα παιδί απ' την παρέα φώναξε, «ρε 'σείς, αυτή ξέρασε!» κι έβαλε τα γέλια. Ε, κάπως έτσι χάθηκε ένας μεγάλος έρωτας...

(Γελάει. Εκείνη τη στιγμή, ακούγεται από το διπλανό δωμάτιο μουσική από πιάνο· κάποιος παίζει το Clair de lune του Debussy) Α, να το! Παίζει πιάνο πάλι! (Στρέφει το κεφάλι της προς την κατεύθυνση απ' όπου έρχεται ο ήχος) Ε, φίλε, φίλη-ό,τι είσαι τελοσπάντων-, δέχεσαι και παραγγελιές; (Γελάει. Παίρνει το μπουκάλι με την μπίρα, πίνει ακόμα μια γουλιά και το αφήνει πάλι πάνω στο έπιπλο) Αυτό το κομμάτι το έπαιζα ένα διάστημα στη σχολή. Έκανα πρόβες μαζί μ' ένα συμφοιτητή μου τότε. Ήταν κι εκείνος πολύ παθιασμένος με τη μουσική. Είχαμε έρθει πολύ κοντά εκείνο το διάστημα. (Μιλάει σε γλυκό τόνο) Κάναμε εξάσκηση ως αργά τα χαράματα και μετά, βγαίναμε να περπατήσουμε στην παραλία. Στο τέλος, καταλήγαμε σ' ένα παγκάκι να κουβεντιάζουμε, μέχρι να βγει ο ήλιος. Βλέπαμε μαζί την ανατολή. Μια φορά, πάνω στην κουβέντα, του είχα πει πως προσπαθώ να γίνω καλύτερος άνθρωπος κι ότι θέλω ν' αφήσω το παρελθόν μου πίσω. Του είχα πει: «Δεν ξέρω, αν έχω κάνει κάτι πραγματικά καλό στη ζωή μου, αλλά ειλικρινά δε θέλω να είμαι κακός άνθρωπος. Προσπαθώ πολύ γι' αυτό.» Εκείνος, με πήρε αγκαλιά και με φίλησε στο μάγουλο. Δεν έγινε ποτέ τίποτα παραπάνω μεταξύ μας. Αργότερα, έφυγε για να σπουδάσει Jazz μουσική, στη Βοστώνη. (Χαμογελάει έχοντας ένα ονειροπόλο ύφος) Ήταν όμορφο εκείνο το φιλί. Ίσως και το πιο αληθινό που μου έχει δώσει ποτέ κάποιος. Κι ας ήταν ένα απλό φιλί στο μάγουλο. Εύχομαι, όπου και να 'ναι τώρα, να είναι ευτυχισμένος...

(Παίρνει το μπουκάλι με την μπίρα και πίνει. Αφήνει το μπουκάλι, πάνω στο έπιπλο. Αφουγκράζεται τη μουσική, η οποία εξακολουθεί ν' ακούγεται από το διπλανό δωμάτιο) Αχ, μα δεν παίζει πολύ ωραία; Πείτε κι εσείς! Μα, μιλήστε μου επιτέλους! Λένε ότι κι οι τοίχοι έχουν αφτιά. Χάθηκε να είχατε κι ένα στόμα να μου πείτε κι εμένα μια κουβέντα; Θέλω να μιλήσω! Να μιλήσουμε! Κουράστηκα να μιλάω μόνη μου! Δε γίνεται συζήτηση έτσι! (Πιάνει το κεφάλι της) Δεν ξέρω, τι λέω... Καλύτερα να μην πω άλλο. Έχω αρχίσει να ζαλίζομαι. (Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 10^η:

(Ανάβουν τα φώτα. Το ρολόι στον τοίχο δείχνει δώδεκα και πέντε. Η κοπέλα κάθετα γονατιστή στο κρεβάτι, έχει κολλημένο το αυτί της στον τοίχο κι αφουγκράζεται)

ΚΟΠΕΛΑ: Δεν ακούγεται τίποτα ακόμα. Συνήθως τέτοια ώρα κάνει εξάσκηση. Έχει καθυστερήσει σήμερα. Λογικά, θ' αρχίσει, όπου να 'ναι. Τι όμορφα που ηχεί το πιάνο, όταν παίζει! Δε χορταίνω να το ακούω. Πώς ξεγλιστρούν οι μελωδίες μέσα από τα πλήκτρα... Τα άσπρα και τα μαύρα... Ακόμα κι εσείς αναριγάτε στο άκουσμά τους. Γιατί, τη μουσική κανένας τοίχος δεν μπορεί να τη φυλακίσει. Αυτή, βρίσκει πάντα τον τρόπο να ξεχύνεται ελεύθερη σαν ποτάμι ορμητικό και να δροσίζει τις ψυχές των ανθρώπων.

(Παύση) Δε φοβάμαι πια το σκοτάδι μου. Τώρα ξέρω. Για να δει κανείς το φως, πρέπει πρώτα να βρει τη δύναμη να κοιτάξει το σκοτάδι στα μάτια. Να το αγκαλιάσει. Να το γνωρίσει. Να το καταλάβει. Όλη μου τη ζωή απέφευγα το σκοτάδι. Το 'διωχνα με κάθε τρόπο, σαν έναν επικίνδυνο εχθρό. Έκρυβα την αλήθεια κάτω απ' το χαλί, να μην τη βλέπω. Να μη με πονάει. Μα, πώς μπορεί κανείς να γευτεί αληθινή χαρά, αν δε νοιώσει ποτέ του πόνο; Θα 'ναι πάντα μουδιασμένος, αναίσθητος.

Ήρθε λοιπόν το σκοτάδι και με βρήκε. Κι είμαι εδώ. Συνομιλώ με τέσσερεις τοίχους, για να μιλήσω σε μένα. Εξερευνώ το σκοτάδι μου. Έξω, όλα κινούνται γρήγορα, βιαστικά. Δεν υπάρχει χρόνος για σκέψη, για αναστοχασμό. Εδώ, ο χρόνος κι η πραγματικότητα αποκτούν άλλη σημασία. Στη μοναξιά της ανυπαρξίας, η επικοινωνία φαντάζει ξαφνικά πολύτιμο δώρο. Εγώ, από μικρή έμαθα να επικοινωνώ με τη γλώσσα της μουσικής. Μ' αυτήν ξέρω να μιλάω και να αισθάνομαι. Μ' αυτήν ξέρω ν' αγαπώ. Μ' αυτήν ξέρω να υπάρχω. Κι όσα δάχτυλα κι αν χάσω, κι απ' τον αγκώνα αν μου κοπεί το χέρι, τη μουσική κανείς δεν μπορεί να μου τη στερήσει. Κυλά μέσα μου σα γάργαρο νερό και γεμίζει τα πνευμόνια μου

οξυγόνο. Μέσα στο σκοτάδι, έμαθα ξανά να αγαπώ το φως. Γιατί, η πιο σκοτεινή ώρα της νύχτας έρχεται λίγο πριν την αυγή...

(Από το διπλανό δωμάτιο, ακούγεται μουσική από πιάνο· κάποιος παίζει το «What I did for love», από το μιούζικαλ “Chorus Line”) Άρχισε να παίζει! (Δείχνει ενθουσιασμένη. Κάθεται αναπαυτικά στο κρεβάτι, με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο, γέρνει ελαφρά το κεφάλι, κλείνει τα μάτια κι αρχίζει να τραγουδά χαμηλόφωνα, ακολουθώντας τη μουσική που ακούγεται από το διπλανό δωμάτιο)

Kiss today goodbye

The sweetness and the sorrow

Wish me luck, the same to you

But I can't regret

What I did for love, what I did for love

(Η ένταση της φωνής της δυναμώνει) *Look, my eyes are dry*

The gift was ours to borrow

It's as if we always knew

And I won't forget what I did for love

(Η ένταση της φωνής της δυναμώνει κι άλλο) *Gone*

Love is never gone

As we travel on

Love's what we'll remember

(Η ένταση της φωνής της δυναμώνει κι άλλο) *Kiss today goodbye*

And point me toward tomorrow

We did what we had to do

(Η φωνή της ακούγεται σαν κραυγή) *Won't forget, can't regret*

What I did for

Love

(Η μουσική διακόπτεται απότομα. Η κοπέλα μένει κοκκαλωμένη στη θέση της, μ' ένα ύφος γεμάτο απορία. Αφουγκράζεται. Για μερικά δευτερόλεπτα επικρατεί απόλυτη ησυχία. Λίγο αργότερα, ακούγεται το κουδούνι της πόρτας. Η κοπέλα τινάζεται ξαφνιασμένη. Σκέφτεται για λίγο. Έπειτα, πετάγεται σαν ελατήριο από το κρεβάτι της και κοιτάζεται στον καθρέφτη. Στρώνει βιαστικά τα μαλλιά και τα ρούχα της. Ακούγεται ξανά το κουδούνι της πόρτας. Η κοπέλα κατευθύνεται προς την πόρτα σχεδόν τρέχοντας. Κοντοστέκεται μπροστά στην πόρτα. Το κουδούνι ακούγεται για τρίτη φορά. Η κοπέλα παίρνει βαθιά ανάσα κι ανοίγει την πόρτα. Ακούγεται η φωνή του γείτονα, ο οποίος στέκεται απ' έξω, χωρίς να φαίνεται στο κοινό)

ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Καλησπέρα... Εεεε... Με συγχωρείτε για την ενόχληση... Εεεε... Εγώ... Βασικά, μένω εδώ δίπλα. Μετακόμισα πριν λίγο καιρό και... Κάνω εξάσκηση στο πιάνο γενικά και... δεν ξέρω, αν κάνω πολλή φασαρία. Ελπίζω να μη σας ενοχλώ... Εεεε... Ναι... Τελοσπάντων, ήρθα γιατί... Βασικά, σας άκουσα τώρα που τραγουδούσατε, το κομμάτι που έπαιζα και... Απ' ό,τι φαίνεται, δεν έχουν και τόσο καλή ηχομόνωση οι τοίχοι εδώ! (Γελάει αμήχανα. Η κοπέλα τον κοιτάζει κι αυτή αμήχανα, χωρίς να αντιδρά) Ναι... Εεεε, τραγουδάτε καλά πάντως. Δηλαδή... (Γελάει και πάλι αμήχανα) Καλά, μιλάω σα χαζός τόση ώρα και δεν έχω καν συστηθεί! Σωτήρης!

(Η κοπέλα διστάζει για μια στιγμή. Τελικά, παίρνει βαθιά ανάσα, χαμογελάει πλατιά και τείνει το χέρι της αποφασιστικά προς το γείτονα, που βρίσκεται έξω απ' τη σκηνή, για χειραψία.)

ΚΟΠΕΛΑ: Ζωή! Χάρηκα! (Σβήνουν τα φώτα. Ακούγεται η πρώτη σπουδή, του Σοπέν)

ΤΕΛΟΣ